

σιμοποιηθῆ κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἀνθήσεως τῆς σταφυλῆς, τότε δημιουργοῦνται σταφυλαὶ μὲ ἐγγιγάρτους ράγας, εἰς ποσοστὸν ἀνάλογον τῆς πυκνότητος τῆς χρησιμοποιηθησομένης ὁρμόνης, ἐνῶ ἡ χρησιμοποίησις τῆς αὐτῆς ποσότητος ὁρμόνης μετὰ τὸ τίναγμα τοῦ ἄνθους, δίδει σταφυλὰς μὲ ράγας κανονικὰς, ἄνευ γιγάρτων. Ὡς ἐκ τούτου, συνιστᾶται, καὶ ὡς καταλληλότερος χρόνος χρησιμοποίησεως τῶν συνθετικῶν ὁρμονῶν τὸ διάστημα μεταξύ 8—10 ἡμερῶν μετὰ τὴν πλήρη ἀνθῆσιν, ἢτοι τὴν πτώσιν τῶν 70—80 ο)ο τῶν πετάλλων.

Ἄρα, ἐκ τῶν ἀμέσως ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι, ὅταν ἔχωμεν συγκέντρωσιν ὁρμονῶν εἰς τὸ ἄνθος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνθήσεως αὐτοῦ τότε ἔχομεν καὶ ἐμφάνισιν γιγάρτων.

Ἄλλὰ ποῖον στάδιον τῆς ἀνθήσεως εἶναι τὸ καταλληλότερον διὰ τὴν καλυτέραν δράσιν τῶν ὁρμονῶν πρὸς σχηματισμὸν γιγάρτων; Τοῦτο εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην μας, τὸ στάδιον κατὰ τὸ ὅποῖον ὁ στύλος καὶ τὸ στίγμα τῆς ὠσθήκης εὐρίσκονται ἐν ἐνεργείᾳ καὶ εἶναι ὑποδεκτὰ ἐπικονιάσεως.

Συγκέντρωσις ὁρμονῶν μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ στίγματος καὶ τοῦ στύλου, δηλ. μετὰ τὸ δέσιμο τῆς ραγῆς, δημιουργεῖ γίγαρτα. Μόνον τὴν αὔξησιν τοῦ μεγέθους τῆς ραγῆς εὐνοεῖ.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡ ἐμφάνισις γιγάρτων εἰς τὴν σταφιδάμπελον ὀφείλεται εἰς τὴν συγκέντρωσιν ὁρμονῶν εἰς τὸ ἄνθος, ἔπεται, ὅτι οἱ ὄροι, οἱ ὅποιοι εὐνοοῦν τὴν παραγωγὴν καὶ συγκέντρωσιν τῶν ὁρμονῶν τούτων, συντελοῦν καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν γιγάρτων εἰς τὰς ράγας. Καὶ ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονός, ὅτι γίγαρτα παρατηροῦνται κυρίως εἰς γόνημα ἐδάφη παρὰ εἰς πτωχὰ, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς εὐρωστα καὶ ζωηρὰ

πρέμνα, ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ παραγωγὴ ὁρμονῶν εἰς τὴν σταφιδάμπελον εἶναι ζήτημα διατροφῆς αὐτῆς. Ὅσον περισσότερον εὐνοϊκοὶ εἶναι οἱ ὄροι διατροφῆς τοῦ πρέμνου, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνθήσεως αὐτοῦ, τόσον ἀφθονώτεροι εἶναι αἱ παραγόμεναι ὁρμόναι εἰς αὐτὸ καὶ τόσον μεγαλύτεροι ὁ κίνδυνος σχηματισμοῦ γιγάρτων, ἐφ' ὅσον βεβαίως εὐνοήσῃ καὶ ἡ χαρὰγῆ, ἡ ὁποία, ὡς ἐμποδίζουσα τὴν κάθοδον τῶν παραγομένων ὁρμονῶν εἰς τὴν βάσιν τοῦ πρέμνου, εὐνοεῖ τὴν συγκέντρωσιν τούτων εἰς τὸ ἄνθος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κλιματολογικὸν παράγοντα, καὶ ὡς τοιοῦτον ἐννοοῦμεν κυρίως τὴν βροχήν, ἡ ἐπίδρασις του εἰς τὴν δημιουργίαν γιγάρτων δὲν εἶναι ἄμεσος ἀλλὰ ἔμμεσος, διὰ τῆς εὐνοϊκῆς αὐτοῦ ἐπιδράσεως εἰς τὴν διατροφὴν τοῦ φυτοῦ. Συγκεκριμένως αἱ βροχαὶ τῆς ἀνοιξέως καὶ εἰδικώτερον αἱ σημειούμεναι τοιαῦτα κατὰ τὴν ἔναρξιν ἢ διάρκειαν τῆς ἀνθήσεως, αὐξάνουν τὴν ὑγρασίαν τοῦ ἐδάφους, διαλυτοποιοῦν τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα τούτου καὶ διευκολύνουν τὴν καλυτέραν πρόσληψιν καὶ χρησιμοποίησιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ φυτοῦ. Δὲν ἀποκλείεται ὁμως καὶ ἡ πτώσις τῆς θερμοκρασίας, καθὼς καὶ ἡ αὔξησις τῆς σχετικῆς ὑγρασίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνθήσεως, τὰς ὁποίας αὗται προκαλοῦν, νὰ ἐξασκοῦν κάποιαν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὴν ἐπικονίασιν τοῦ ἄνθους εἴτε διὰ τῆς ἐτι περαιτέρω εὐνοήσεως τῆς βλαστικότητος τῆς γύρεως εἴτε διὰ τῆς παρατάσεως τῆς ἐνεργητικότητος τοῦ στίγματος. Πάντως ὁμως, ὁ κύριος αὐτῶν ρόλος παραμένει ὁ πρῶτος, ἢτοι ἡ εὐνοϊκὴ αὐτῶν ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς διατροφῆς τοῦ φυτοῦ.

Ἐξ ὅσων ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν, προκύπτει τὸ κατωτέρω πρακτικὸν συμπέρασμα: